

imod siges det gjentagne Gange om Ophævelsen af Havneafgiften, at det er en Foranstaltning, som længe har været forlangt, og som dog maa anses for at være mere fornøden, og at Havneafgiftens Ophør snarest mulig maatte indtræde, uanset om Frihavnen bliver til Noget eller ei. Saa holdes der en Rødtale over Kreditoplagsretten, en Rødtale, som i den Forbindelse, hvori den her forekommer, i Grunden er en Mistillidserklæring overfor Frihavnen. Videre hedder det, at det jo ikke paa Forhaand lader sig angive, hvilken Industri der kan drives i Frihavnen, da det jo i mange Henseender vil afhænge af de os omgivende Landes Toldpolitik. Ia, det har Grossererersocietetets Komitee sandelig Ret i; men naar denne Toldpolitik gaar i Retning af at lukke for os paa alle Sider, saa taber Frihavnen sin Betydning Dag for Dag, og det har jo ogsaa Grossererersocietetets Komitee fremhævet. Der findes adskillige andre Udtalelser i samme Retning, i nævnte Betænkning, men jeg tror, at det Citerede vil være tilstrækkeligt for at angive, at Begejstringen i alt Fald ikke er saa meget stor. Da der jo imidlertid kan være Tvivl om, hvordan Betænkningen i sin Helhed skal forstås, er det ganske heldigt, at et Medlem, som er Mindretal, og som altsaa har overværet alle Forhandlingerne, og derfor bedre maa kunne afgjøre, hvorledes den skal forstås, end Andre, der kun kunne danne sig et Billede deraf ved at læse Betænkningen, at dette Medlem der er en særlig begejstret Frihavnsmand, udtaler sig saaledes, at han ikke kan følge Flextallet, naar dette, kun vinder en spinkel og tvivlsom Mytke af Anlægget ved Kalkbrænderihavnen. Det er altsaa Følelsen af en „spinkel og tvivlsom Mytke“, der har fundet sit Udtryk i Betænkningen, og der foreligger altsaa ikke fra nogen offentlig Autoritet nogen Udtalelse om Frihavnen, som man er berettiget til uden videre at tage til Indtægt for Anlægget af en Frihavn.

Saa er der Havneafgiftsspørgsmaalet, og der har jeg atter den Vifte nogenlunde at være enig med den høitærede Indenrigsminister. Der staar i Udtalelsen, at Frihed for Havneafgift skal indtræde senest, naar Frihavnen er bleven aabnet i sin fulde Udstrækning. Dette forklarer den høitærede Indenrigsminister herhen, at det ikke er Mening, at Havneafgiften ikke skal kunne bortfalde, førend Frihavnen er bleven aabnet i sin fulde Udstrækning. Ia, naar det er saa, og efter de Udtalelser, som ere fremkomne fra den høitærede Indenrigsminister, kan det forsaavidt være mig ligegyldigt, om Ordene staa i Lovforslaget eller ikke, men det fore-

kommer mig, at det vilde udtrykke Tanken bedre, naar man strog disse Ord i Lovparagrafen: „i sin hele Udstrækning“ og blot skrev, at Havneanlægget falder bort, naar Frihavnsanlægget tages i Brug.“

Med Hensyn til Fjernbaneanlægget og Bestemmelserne derved skal jeg sige, at jeg vil give den høitærede Indenrigsminister Ret i, at dette vedkommer egentlig ikke direkte Frihavnen, saaledes som den her er fremsat. Det er en Del af et større Fjernbaneanlæg, som man mener tidligere eller senere vil blive udført. Men det forekommer mig uheldigt, at man har bragt Forslag derom ind i det samme Forslag, i hvilket man foreslaar Frihavnen, thi naar engang Udgjørelsen skal ske, og naar man finder, at Kjøbmandsstanden ikke forstaaer at exploitere Frihavnen paa den Maade, man havde ventet, saa ville disse Udgifter ganske vist blive regnede med som en Del af de Bestemmelser, der ere gjorte for Kjøbmandsstandens Skyld. Derfor forekommer det mig, at det vilde have været heldigere, om Forslag derom vare holdte udenfor denne Lov. Dette er imidlertid en temmelig ligegyldig Ting, men det forekommer mig blot, at naar Fjernbaneanlægget og Godsstationen staa i Forbindelse med Færgehavnensanlægget, havde det været mere konsekvent om man ogsaa havde optaget Omkostningerne til Færgehavnensanlægget, vil jeg tillade mig at udtale, at jeg frygter for, at man ogsaa her bliver Gjenstand for nogen Skuffelse. En Dampfærge Mytke er ganske vist utvivlsom, naar Færgeren farer mellem 2 Steder, der høre til samme Toldterritorium, saa at man ikke behøver Toldbehandling ved Afkomsten og Afgangen fra det ene Sted til det andet; men ganske anderledes forholder det sig, naar som her Færgeren skal gaa fra Danmark til Sverige og Behandling af Toldbestyreren kan forlanges i et hvilket som helst af disse Lande. Naar Stemningen i begge Lande er særdeles velvillig ligesom for den internationale Samtærdjel, saa har det ikke Meget at betyde, men efter Alt, hvad man ser, synes det ikke, som om der er nogen særlig velvillig Stemning i saa Henseende. Der er endog siden Nytaar kommet en rig Bestemmelse i Sverige, som synes at gaa videre i Retning af at udelukke blandt Andet Danmark. Det er den Bestemmelse, at siden Nytaar skal der af alle Handelsreisende for fremmede Huse, som berøre Sverige, betales 100 Kr. pr. begyndt Maaned i Gebyr. Dette vil fremdeles yderligere vanskeliggjøre danske Produktters Afrejsning i Sverige. Naar man ikke desto mindre i Sverige ikke er saa utvivlselig til at gaa ind